

Ηρώων Επικήδειος

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Τώρα που έφυγε από κοντά μας ο Άγγελος Σικελιανός, θα τον καταλάβωμε και θα τον εκτιμήσωμε καλύτερα. Όταν μπαίνει ο θάνατος στη μέση, ο άνθρωπος που χάνουμε μετατοπίζεται αμέσως σ' ένα άλλο επίπεδο και τότε δημιουργείται η απόσταση που επιτρέπει να τον ιδούμε στις μεγάλες του γραμμές και να υπολογίσωμε τις πραγματικές διαστάσεις του με περισσότερη κατανόηση και αντικειμενικότητα»[1]. Ετούτα τα λόγια σημείωσε επί χάρτου ο μεγάλος στοχαστής Παπανούτσος άμα τη αναγγελία του θανάτου του ποιητού Αγγέλου Σικελιανού. Ετούτον τον λόγον δράττομαι ίνα εκθέσω όσα περιπλανίζουν, ωσάν νοερός ψιμύθιος αφρός, το σκαρί της ασταθούς και πάνυ αφροέσσης πορείας μου.

Μη δυνάμενος ο ανοξυλαβής κόσμος, ένεκα των απαχθών και βλακωδών περιορισμών της κοινωνίας ν' αναχθεί, προσορμίζεται εις αγκυροβόλιον νεκρικών και οι ευφάνταστοι ταξιδιώται του, υπό την ακμάζουσα στιλβηδόνα των διάστικτων αστέρων, ευρίσκουν κίβδηλα ομοιώματα τιμής και μεταποιούν αυτήν εις άτιμον, αλλήλοις ανεχόμενοι και προσκαρτερούντες το θέαμα που επιφέρουν αι θιασώται καταρράκται που ρέουν παταγωδώς κυλιόμενοι επί των απορρώγων βράχων, άνευ ύδατος! Εσκοτίσθη ο κόσμος! Εσκοτίσθη και απωλέσθη, ουχί παντελώς βεβαίως, η ενιαύσιος ημέρα της πνευματικής εγέρσεως! «Ουκ επαγγέλλεται φιλοσοφία των εκτός τι περιποιήσιν τω ανθρώπω. Ει δε μη, έξω τι της ιδίας ύλης αναδέξεται»[2]. Η δε Θεολογία τυρβάζει περί πολλά! Ο κόσμος ελησμόνησε την ύπαρξη του Θεού και απεμπώλησε Αυτόν πόρρω μακρόθεν ολάκερης της απανταχού κτίσης, ορατής και αοράτου! Και ιδού ο άνθρωπος απεγκλωβίσθη από τα άρρητα και ηγάπησε τα βδελυρά, ουχί τους αγίους και ήρωας, μάλλον δε πλίθινας έκτισε νόας και παρέμεινεν εις την διάβασιν του κυκλώνος, να κάμνει αρχή επί της παρούσης, να κάμνει αρχή εις το μέσον του κυκλικού χορού του! Με σκυμμένη την κεφαλήν πορεύεται ο άνθρωπος και προσποιούμενος ότι στοχάζεται και εντρυφά αυτοθεάζεται εις το προχείρως

κατασκευασθέν ερυθρόν παραβάν και αυτολικνίζεται ωςάν πονηράν παιδίσκη, που αναζητά εναγωνίως να σχολιάσει τις το υμέτερον ερύθημα το της "αιδούς" της!

Ηκούσθη ποτέ περί του πατρός και πρεσβυτέρου των νεοτέρων Ιώνων φυσιολόγων, Ηρακλείτου του Βλύσωνος, ο κάτωθι λόγος: «Η ασάφεια και σκοτεινότης των του Ηρακλείτου αποδοτέα και εις άλλας αιτίας, πρώτον μεν εις αυτήν την φύσιν των αναπτυσσομένων νοημάτων και εις τον τρόπον του σκέπτεσθαι του φιλοσόφου»[3]. Άραγε ίνα τί εσκοτίσθη ο κόσμος; Μ' ίνα ένεκα της ενυποστάτου αδυναμίας του να κατανοήσει επαρκώς τα όσα φιλοσοφούμενα υγιώς του παρόντος αιώνος; Εσκοτίσθη ο κόσμος ένεκα της αδυναμίας του να συλλογισθής ελευθέρως και απερισπάστως! Τι και αν άγιοι και ήρωες εθουσιάσθησαν, επρίσθησαν, ετυμπανίσθησαν! Τους ελησμόνησε ο κόσμος και παρέμεινεν ολονέν βλακωδέστερος της παρελθούσης νυκτός, και παρέμεινεν χειροκροτών και επισυνάγων την ατιμίαν και ανοησίαν του επί της χαριέσεως και "πολλά" υποσχεθείσης χαμερπής του καθημερινότητος!

Φεϋ! Ιδού άνθρωπε! Ιδού ανόητε, πολύευκτε και πολυθρύλητε σήμερον, πολυθρήνητε δε την αυριανήν! Ο καιρός εγγύς! Σπεύσον και συνέτισον εαυτόν! Ιδού αναμένει σε το αγιολογικόν και ηρωϊκόν επί παν υψηλόν σύνταγμαν! Παύσον την βλακώδην χαμέρπειαν, ίνα ζήσεις λαμπροφόρως και ως συνοικιστής ενταχθείς εις την μέλλουσαν αποκαλυφθήναι εις ημάς Βασιλείαν. Εγγράφη και υπό του Σκιαθώτου πάλαι ποτέ, αλλ' ουκ ηκούσθη σθεναρώς: «Άλλ' Εκείνος, όστις ανέστη "ένεκα ταλαιπωρίας των πτωχών και του στεναγμού των πενήτων", όστις εδέχθη της αμαρτωλής τα μύρα και τα δάκρυα, και του ληστού το "Μνήσθητί μου", θα δεχθή και αυτής της πτωχής την μετάνοιαν, και θα της δώση χώρον και τόπον γλοερόν, και άνεσιν και αναψυχήν εις την βασιλείαν Του την αιώνιον»[4].

Ιδού λοιπόν άνθρωπε! Συνέτισον εαυτόν και απάλλαξον της βλακειάς αυτού!

Παραπομπές:

- 1.Παπανούτσου Ε., Ο Ποιητής, στην εφημερίδα " Το Βήμα", αρ. φύλ. 1842, Πέμπτη 31 Μαΐου 1951.
- 2.Επίκτητος, Α' Διατριβή (μτφρ. Ι. Χριστοδούλου – Δ. Ιωαννίδου), εκδ. Ζήτρος, Θεσσαλονίκη 2002, ιε', 2, σελ. 188.
- 3.Αντωνιάδου Βασιλείου, Εγχειρίδιον Ιστορίας της Φιλοσοφίας, τόμος Α', εν Αθήναις, 1909, σελ. 95.

4.Παπαδιαμάντη Αλέξανδρου, Χωρίς στεφάνι, στο συλλογικό "Επιλογή II", Σύγχρονη Εποχή, Αθήνα 1987, σελ. 82-83.